

píněný dotazník. Z toho plyne, že opatrovnický soud může odepřít vysvědčení, když a pokud mu poměry nejsou známy, a že není povinen, z moci úřední konati šetření o majetkových poměrech, když jeho vlastní znalost nestačí, by mohl potvrditi, že poměry jsou nuzné, neboť opatrovanci, pokud se týče jeho zákonnému zástupci jest volno, obrátiti se na příslušný obecní úřad, by mu bylo vydáno vysvědčení pro dosažení práva chudých, když tak nemůže učiniti opatrovnický soud. Usnesení soudu první stolice a usnesení soudu rekursního, jímž stížnosti nebylo vyhověno, nejsou tudíž zřejmě nezákonná.

Čís. 7411.

Průtah exekuce, způsobený jejím odkladem, není o sobě důvodem, by byl odklad učiněn závislým na zřízení jistoty dlužníkem.

(Rozh. ze dne 15. října 1927, R I 894/27.)

Soud první stolice povolil odklad exekuce dražbou nemovitosti. Rekursní soud k rekursu vymáhajícího věřitele povolil odklad exekuce jen, když dlužník složí na soudě 10.000 Kč k zajištění nároku vymáhajícího věřitele. Důvody: Jsou tu sice zákonné podmínky pro odklad exekuce, však jen tak, že povinná strana zřídí podle § 44 ex. ř. přiměřenou jistotu 10.000 Kč, jelikož podle poměrů tohoto případu, jmenovitě z průtahu exekuce, vznikajícího odložením, jest vidno, že exekuční nárok vymáhající strany jest ohrožen.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu dlužníka obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud má za to, že z průtahu exekuce, vznikajícího odložením, jest vidno, že exekuční nárok vymáhajícího strany jest ohrožen. Než průtah exekuce jest samozřejmým, pojmově nezbytným následkem každého odkladu exekuce, nemůže tedy býti důvodem, by v tom neb v onom případě odklad byl učiněn závislým na zřízení jistoty. Tento důvod pro zřízení jistoty by dopadal na všechny případy odkladu a nemůže proto býti podnětem pro mimořádné opatření, jímž jest uložení jistoty. Předpokladem jejím jest, by odklad exekuce mohl ohroziti uspokojení vymáhajícího věřitele. Ohrožení to musí býti podle okolností případu zřejmé anebo musí býti vymáhajícím věřitelem tvrzeno a podle potřeby osvědčeno. V souzeném případě nelze seznati z průběhu věci, že uspokojení nároku vymáhajícího věřitele, by spoluvlastnictví k společné nemovitosti bylo zrušeno veřejnou dražbou, jest žádaným odkladem dražby nějak ohroženo. Vymáhající věřitel sám to ve svém vyjádření ze dne 27. května 1927 o původním návrhu odpůrcově vůbec netvrdil a ve svém rekursu se možného nebezpečí z odkladu exekuce dotýká jen zcela mimochodem otázkou, zda »má povolením odkladu

snad povinné straně býti umožněno, by celý inventář prodala, když bylo uznáno, že tvoří příslušenství nemovitosti, jak již dosud činila, aniž by vymáhající straně bylo možno, nějak tomu zabrániti?« Tímto obratem vymáhající věřitel tvrdí jen zcela povšechně, ale nijak nedoličuje určitými jednotlivostmi a skutečnostmi a tedy ani z daleka neosvědčuje, že tu jest ohrožení předpokládané v § 44 druhý odstavec ex. ř. Rekursní soud neměl proto podle zákona příčiny, by povolený odklad exekuce učinil závislým na zřízení jistoty dlužníkem.

Čís. 7412.

Jde o jednatelství bez příkazu, upotřebil-li otec výtěžků z matčiny pozůstalosti ku výživě dětí, ač nebyl soudem pověřen správou pozůstalosti. Pozůstalost jest oprávněna domáhati se na otci, by jí nahradil, co odňal z jejího jmění, na něm pak jest, by prokázal, že náklad, učiněný za pozůstalost, byl učiněn nutně a účelně. Otázku tuto jest řešiti procesnímu soudu ve sporu o náhradu odňatých výtěžků a nelze žalobu pro tentokráte zamítnouti, ježto otázka ta nebyla dosud rozhodnuta pozůstalostním a poručenským soudem v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 15. října 1927, Rv I 1066/26.)

Pozůstalost po Karle H-ové domáhala se na Antonínu H-ovi mimo jiné náhrady 344 Kč za šatstvo a zásoby masa a vařiva, žalovaným prý zcizené, a zaplacení 2.500 Kč, ježto prý neprávem vybral činži. Procesní soud první stolice zamítl ohledně 344 Kč žalobu vůbec, ohledně 2.500 Kč pro tentokráte. Odvolací soud nevyhověl dovolání žalobkyně. Důvody: Zjistil-li první soudce, že sporné předměty byly vlastnictvím žalovaného, jest správný jeho závěr, že pozůstalost na tyto předměty nároku nemá a že žalovaný je zciziti mohl, a proto žalobu jako neodůvodněnou zamítl. Pokud se týče vybrané činže, ani tu se žalující straně křivda nečiní, když se žaloba zamítá pro tentokráte z důvodu, že pozůstalostní a opatrovnický soud dosud nerozhodl, zda žalovaný byl oprávněn použití vybrané činže ku výživě svých dětí. Je sice pravda, že otec má v první řadě povinnost, by své děti živil, avšak, je-li nemajetný, přechází tato povinnost na matku (§§ 141 a 143 obč. zák.). A tu tvrdí žalovaný, že vybrané činže použil ku výživě svých dětí, poněvadž sám neměl příjmů ani jmění. Okolnost tu potvrzuje i svědkyně Milada H-ová. O otázce, zda byl žalovaný oprávněn tento peníz, pocházející ze jmění matky dětí použití k jejich výživě, oprávněn jest rozhodovati jedině nesporný soudce. A pokud jím tato otázka, která pro rozhodnutí tohoto sporu je důležitou, rozhodnuta nebude, nelze se v tomto sporu o náhradě tohoto peníže do pozůstalostního jmění vysloviti.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.